

№ 1. Ганьне Бабарэцы

8/VI-1925 г.

Мілая Анечка!

Вось я ўжо і ў Крыму, зусім недалёка ад мора, але ня вельмі і блізка. З вакна глядзіш, бы от, здаецца, рукой падаць, а станеш ісьці... але я яшчэ не хадзіў. Бачыш, тут усё горы ды горы, лагчыны да лагчыны. Вось і наш дом гэты „Буюрнус“ таксама ў лагчыне, а кругом горы, быццам яго ціснуць, быццам насядаюць — такое першае ўражаньне. Дык вось калі куды йсьці, то тут трэба парабіць такіх кругоў, што сам чорт не разьбярэ, куды і як ідзе тая дарога.

Прыехаў я ўчора, значыць, 7 чэрвеня а гадзіне 3 у Сімфэропаль. А тут дажджы дажджом, дык каб на іх ліха — да холад, ведаеш, страшэнны. Вось у такую гэта пагоду і пакаціў гэта я на аўтамабілі ў гэты самы Буюрнус. (Рабпросаўскага не было. Ехаў на нейкага акцыянэрнага т[аварыст]ва — 10 р. 40 к.) Аказваецца, да гэтага Буюрнуса ад Сімфэропаля каля аж 80 вёрст — да ўсё ж па гарах ды па гарах, зьвілінаў нарабілі чортаву гібель едучы. А дождж сабе смаліць ва ўсю іванаўскую. Але аўтамабіль быў закрыты брэзэнтам. Так што нічога. Ды тут яшчэ такая рэч. Ведама, горы. Хмары сабе лаяць па гэтых горах, як блуднае якое стада. Дык вось тут дождж, а праедзеш крыху — і пагода харошая. От так, значыць, у перамешку. Але ўсё—такі покуль прыехаў у Буюрнус, дык гаварыць было цяжка і загадчык думаў, што са мною не зусім добра. Ажно к вечару нічога. Усё прайшло. А прыехаў я так а гадзіне 3, бо яшчэ к абеду трапіў. Ды такое здарылася ў дарозе. Шофэр, ведаеш, па дарозе забег у адзін рэстаран ды перакінуў шклянку віна, то яму крыху і закруціла ў галаве. Вось ён і правароніў Буюрнус, ды завёз мяне аж [пад] самую Ялту. Гэта 15 вёрст за Буюрнусам. Але там былі ня доўга. Заразжа завярнуўся і назад. Даставіў на месца. Дык я на яго ня вельмі й злаваў, бо хоць дарэмна паглядзеў на Ялту. А ведаеш, тут прыгожа. Але аб гэтым я ў другім лісьце напішу.

Вось прыехаў я ў Буюрнус. Тут зараз загадчык мяне накіраваў у ванну, потым к доктару. Ну вось, праўду буду казаць, што сказаў доктар. Слухаў доўга. А потым вось што: вярхушкі лёгкіх, кажа, сталі псавацца, але нікага там працэсу яшчэ няма. Сільнае малакроўе і поўнае нэрвовае рас[с]тройства, змотанасьць. З прычыны гэтага час ад часу няправільна работае сэрца (не заўсёды, але так перарывамі). І вось што параіў: штодзень раніцою рабіць халодныя абціраньні. Потым а 9 гадзіне раніцы прымаць на беразе мора сонечныя ванны, пасья чаго не купацца, а толькі агуноўца раз у мора. Потым пасья сьняданьня і абеду абавязкова 1 гадзіна адпачынку ў цені. Рабіць прагулкі толькі дзеля прагулкі, з адпачынкамі і нядоўгія, каб не ўтамляцца. Потым параіў, каб нічога ані чытаў, ані пісаў (гэта знача, каб поўны вумсьцьвенны пакой быў). Вось, любенькая, як стаяць справы. Праз тыдзень зноў пайду да яго. Я думаю, што крыху папраўлюся. У тым пакоі, дзе я, пяць чалавек — сталыя, а таму ціха. У другіх шумна. Кормяць чатыры разы на дзень. Можна сказаць, добра.

Сёньня—ж іду ў Гурзуф, даю тэлеграму, бо ліст, напэўна, дастанеш праз дзён 5. Любенькая. Адна толькі просьба да цябе — не непакойся за мяне і ня скучай. Моцна—моцна цалую Цябе —

Твой Адзя.